

3. Patentas, gautas pateikus paraišką, kuria pretenduojama tiek į farmacijos produkto gamybos proceso, tiek į paties farmacijos produkto išradimą, tačiau išduotas tik dėl gamybos proceso, vadovaujantis Sutarties dėl intelektinės nuosavybės teisių aspektų, susijusių su prekyba, 27 ir 70 straipsniuose įtvirtintomis taisyklėmis, netaikytinas apimančiu šio farmacijos produkto išradimą nuo šios sutarties įsigaliojimo datos.

⁽¹⁾ OL C 78, 2014 3 15.

2014 m. kovo 7 d. Judecătoria Oradea (Rumunija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje Horațiu Ovidiu Costea/SC Volksbank România SA

(Byla C-110/14)

(2014/C 175/25)

Proceso kalba: rumunų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Judecătoria Oradea

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovas: Horațiu Ovidiu Costea

Atsakovė: SC Volksbank România SA

Prejudicinis klausimas

Ar 1993 m. balandžio 5 d. Tarybos direktyvos 93/13/EEB dėl nesąžiningų sąlygų sutartyse su vartotojais ⁽¹⁾ 2 straipsnio b punktas, kiek jis susijęs su „vartotojo“ sąvokos apibrėžtimi, turi būti aiškinamas taip, kad ši apibrėžtis apima fizinį asmenį, kuris yra advokatas ir su banku sudaro paskolos sutartį, nenurodant paskolos paskirties, kai šios sutarties tekste nurodyta, kad šio fizinio asmens advokato kontora yra hipoteka užtikrintos paskolos grąžinimo garantas, ar, atvirkščiai, kad ji jo neapima?

⁽¹⁾ OL L 95, p. 29; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 2 t., p. 288.

2014 m. kovo 14 d. Oberlandesgericht Koblenz (Vokietija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje RegioPost GmbH & Co. KG prieš Stadt Landau

(Byla C-115/14)

(2014/C 175/26)

Proceso kalba: vokiečių

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Oberlandesgericht Koblenz

Šalys pagrindinėje byloje

Apeliantė: RegioPost GmbH & Co. KG

Atsakovė: Stadt Landau

Tretieji asmenys: PostCon Deutschland GmbH, Deutsche Post AG

Prejudiciniai klausimai

1. Ar Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo (SESV) 56 straipsnio pirma pastraipa, taikoma kartu su 1996 m. gruodžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 96/71/EB dėl darbuotojų komandiravimo paslaugų teikimo sistemoje⁽¹⁾ 3 straipsnio 1 dalimi, aiškintina taip, kad jai prieštarauja nacionalinės nuostatos, kuriomis perkančiajai organizacijai nustatomas imperatyvus reikalavimas teikti užsakymus tik toms įmonėms, kurios ir kurių subrangovai teikdami pasiūlymus raštu išsipareigoja savo darbuotojams, kuriems pavesta vykdyti sutartį, mokėti tik viešiesiems, tačiau ne privatiems pirkimams valstybės nustatytą minimalų atlyginimą, kai įstatymais nenustatytas bendras minimalus atlyginimas ir nėra visuotinai taikomos kolektyvinės sutarties, kuri būtų privaloma potencialiam rangovui ir galimiems subrangovams?
2. Jeigu į pirmąjį klausimą būtų atsakyta neigiamai:

Ar Sąjungos teisė viešojo pirkimo srityje, ypač 2004 m. kovo 31 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2004/18/EB dėl viešojo darbų, prekių ir paslaugų pirkimo sutarčių sudarymo tvarkos derinimo⁽²⁾ 26 straipsnis, aiškintina taip, kad jai prieštarauja nacionalinės nuostatos, kaip antai Federalinės žemės įstatymo dėl kolektyvinių sutarčių laikymosi ir minimalaus atlygio užtikrinimo viešojo pirkimo konkurse (*Landesgesetz zur Gewährleistung von Tarifreue und Mindestentgelt bei öffentlichen Auftragsvergaben*, LTTG) 3 straipsnio 1 dalies trečias sakiny, pagal kurias privaloma atmesti pasiūlymą, jeigu ūkio subjektas, dar teikdamas pasiūlymą, atskira deklaracija neįsipareigoja atlikti veiksmų, kuriuos atlikti užsakymo suteikimo atveju jis būtų įpareigotas pagal sutartį net ir nepateikęs šios deklaracijos?

⁽¹⁾ OL L 18, p. 1.

⁽²⁾ OL L 134, p. 114.

2014 m. kovo 17 d. pareikštas ieškiny byloje *Europos Komisija/Italijos Respublika*

(Byla C-124/14)

(2014/C 175/27)

Proceso kalba: italų

Šalys

Ieškovė: Europos Komisija, atstovaujama C. Cattabriga ir M. van Beek

Atsakovė: Italijos Respublika

Ieškovės reikalavimai

- Konstatuoti, kad nacionalinės sveikatos sistemos „vadovams“ (t. y. gydytojams) neužtikrindama teisės į neilgesnį kaip 48 valandų savaitės darbo laiką ir visiems medicinos darbuotojams neužtikrindama teisės į 11 valandų nepertraukiamo kasdienio poilsio laiką per parą, nesuteikiant lygiavėrcio kompensuojamojo poilsio laiko, Italijos Respublika neįvykdė išsipareigojimų pagal Direktyvos 2003/88/EB⁽¹⁾ 3, 6 straipsnius ir 17 straipsnio 2 dalį.
- Priteisti iš Italijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Direktyvos 2003/88/EB 3 ir 6 straipsniuose nustatyta, kad valstybės narės turi imtis būtinų priemonių užtikrinti, kad, pirma, kiekvienas darbuotojas per turėtų minimalų 11 valandų nepertraukiamo kasdienio poilsio laiką per parą ir, antra, kad vidutinis darbo laikas, įskaitant viršvalandžius, per kiekvieną septynių dienų laikotarpį nebūtų ilgesnis kaip 48 valandos. Net jeigu jos nėra neužtikrinamos, bet kokiai nuo šių nuostatų leidžiančiai nukrypti nuostatai taikomos nustatytos sąlygos.

Perkeldamas Direktyvą 2003/88, Italijos įstatymų leidėjas pažeidė šias nuostatas, nes visų nacionalinės sistemos „vadovų“ neįtraukė į taisyklių dėl maksimalaus vidutinio taikymo sritį ir visų šios sistemos medicinos darbuotojų – į taisyklių dėl kasdienio poilsio taikymo sritį.